

som foreslaas oprettet her, er uden for denne Sal blevet benævnt det folkekirkelige Sogneraad, og det er ikke saa ueffen en Betegnelse, den. Meningen med disse Menighedsraad er ikke alene, at de skulle være Præstens Medhjælpere i hans Gerning. Jeg tror, at man tager noget fejl, hvis man tror, at det er det, man helst skulde opnaa derved. Nej, de skulle være et Organ for Menighederne, hvorigennem de kunne komme til at udøve de Rettigheder, som de have Krav paa, og komme til at deltage i den Side af det folkekirkelige Arbejde, som særlig ligger for Menighedens Medlemmer, og som de nu staa udenfor, saa at de ikke rigtig føle sig som Medlemmer af Sognemenighederne. Valgretten til disse Menighedsraad er foreslaaet her i meget udvidet Skikkelse, særlig naar man tager Hensyn til, hvad der tidligere har været foreslaaet i det Monradske Forslag, thi det er ethvert Medlem af Menigheden, man her foreslaar at give Valgret, naar han eller hun er myndig, altsaa er 25 Aar gammel, og bor i Menigheden og regner sig selv for at høre til den danske Folkekirke. Jeg for mit Vedkommende har ikke fundet Betænkelighed ved her at give Valgret til Tjenestepiger og til Kvinder i det hele eller til Tjenestetyende. Jeg har lagt Mærke til, at kirkelig Interesse findes tidt i lige saa høj Grad hos disse Medborgere, som hos de Mænd, der sidde i faste Stillinger og som have Valgretten til de politiske Forsamlinger her i Landet. Jeg finder ingen Betænkelighed ved at tildele Kvinderne Valgret her paa dette Omraade, eller ved at gaa saa langt ned som til 25 Aar og tage Tjenestetyende med, thi naar jeg besøger Kirkerne, enten det er i Hovedstaden eller paa Landet, har jeg gjort den Erfaring, at netop der træffer man ofte Folk paa 25 Aar, og som ikke ere i selvstændige Stillinger, ogsaa særlig Tjenestepiger; og den Interesse, de vise over for Folkekirken, synes mig stor nok til, at vi ogsaa herfra kunne give dem denne Valgret, som jeg tror, de have Krav paa. Og jeg tror, det vilde være i Kirkens Interesse, netop at de faa denne Valgret.

Jeg har foreslaaet, at de skulle have Valgret, naar de give Erklæring om, at de regne sig som Medlemmer af Folkekirken. Jeg ved godt, at jeg her paa et Punkt støder an mod de Regler, som følges af Kultusministeriet, idet det danske Kultusministerium har tilladt sig at sætte Folk ud af Kirken, som selv regne sig som Medlemmer af Folkekirken. Jeg ved ikke, hvilket

Forbillede Kultusministeriet har haft at gaa efter. Jeg antager ikke, at det har haft noget som helst Forbillede; thi hvorledes skulde det faa det? Da vi havde Statskirken, før vi fik den fri Forfatning, var der ikke noget, der hed at smide Folk ud. Alle vore Fædre have tilhørt Statskirken, de kunde nemlig ikke andet; tilhørte de Kongeriget Danmark, tilhørte de Statskirken, og tilhørte de ikke Statskirken, tilhørte de ikke Kongeriget Danmark, med mindre de tilhørte et kristeligt Trossamfund, som blev tolereret her i Landet. Ved Tvang og Vold tilhørte mange af den danske Nationalitet den Gang Statskirken, det er der ingen Tvivl om, og Statskirken tilod sig ved Tvang og Vold at døbe deres Børn; men den satte ingen ud og lod dem gaa for Lud og koldt Vand og sagde til dem: I høre ikke os til. Men Folkekirken med Kultusministeriet i Spidsen har sat adskillige ud, endskønt de ere døbt med den kristelige Menigheds Daab og have brugt Sakramenterne efter Kristi Indstiftelse. Derved har man voldet ikke alene en Del af Befolkningen Vanskeligheder, men Kultusministeriet har voldet sig selv en Del Vanskeligheder, som det godt kunde have undgaaet. Jeg kan godt forstaa, at man siger som saa: Folk, der oprette Frimenigheder og ikke ville danne Valgmenigheder og heller ikke ville gaa ind under de Former, Folkekirken anvender, kunne vi ikke give de samme Rettigheder som Valgmenighederne. Jeg kan godt forstaa, at man har sagt som saa: Naar en Mand og en Kvinde ville lade sig vie i en Frimenighedskirke og af en Frimenighedspræst og altsaa ikke søge en Præst, som Folkekirken har anerkendt, kunne vi ikke regne denne Vielse for gyldig. Det kunde jeg forstaa, for Kultusministeriet maa sige: Vi have vore Embedsmænd, og til dem maa man søge hen, naar man vil ægtevies; men jeg kan ikke forstaa, at man siger: Naar den Mand og den Kvinde gaa til en Frimenighed og tilhøre den, høre de ikke med til den danske Folkekirke. Det kan jeg ikke forstaa, og Stillingen er da ogsaa bleven den, at naar disse saa gaa til den verdslige Øvrighed, siger denne: Ja, hvad skulle vi sige? I høre vel nok til den danske Folkekirke endnu. De staa helt vilde og vide ikke, hvor de skulle gaa hen. Der er ingen Orden i den Sag. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Kultusministeriet ikke kan sige som saa: Vi kunne ikke anerkende de Mænd, I have til Præster, som Folkekirkens Præster, men I selv ere selvfølgelig Medlemmer af Folkekirken, og